

ния път. Но, по какъв начин сж могли астрономитѣ да дойдатъ до това заключение?

Когато ние пътуваме съ желѣзница или съ параходъ, то на насъ се струва, че предметитѣ, които се намиратъ отъ дветѣ страни на нашия път, тичатъ срещу насъ. Това особено се забелязва, когато пътуваме презъ гора. По-близкитѣ дървета тичатъ по-бързо, среднитѣ — по-бавно, далечнитѣ почти оставатъ на мѣстата си. Сжщото явление се наблюдава и на звездното небе. Само че тия движения на звездитѣ, вследствие на мѣстенето на нашата слънчева система, сж така бавни, че да ги забележиме съ просто око е невъзможно. Въ течение на цѣли години най-близкитѣ до насъ звезди се примѣстватъ на съвършено малко разстояние.

Но, колкото и да сж малки тия разстояния, все пакъ тѣ даватъ на астронома да заключи, че ние, заедно съ слънцето, се движиме по известно направление въ вселената, а именно, движиме се къмъ една точка на небето, която се намира въ съзвездieto Херкулесъ. Звездитѣ, които се намиратъ отлѣво и отдѣсно отъ насъ, се премѣстватъ назадъ, както дърветата покрай горския път. Задъ насъ, въ противоположното мѣсто на съзвездieto Херкулесъ, приблизително тамъ, гдето сияе Сириусъ, звездитѣ като че ли се сбиратъ, а напредъ, около Херкулесъ, напротивъ, тѣ като че ли се раздѣлятъ, както и дърветата въ гората. Астрономитѣ сж успѣли да опредѣлятъ даже и приблизителната скоростъ, съ която ние се движиме. За единъ день ние се премѣстваме на повече отъ $1\frac{1}{2}$ милиона километра! Може да си представимъ огромното разстояние, което изминаваме само въ нѣколко години. То е така невъобразимо голѣмо и въ сжщото време така нищожно въ сравнение съ размѣритѣ на вселената, — че, въпреки вече хилядогодишното ни движение, формата на съзвездията и яркостта на звездитѣ почти не се измѣнява...

Тоя възгледъ за разположението на звездния свѣтъ принадлежи на Вилямъ Хершелъ; той дълго време е билъ въ несъгласие съ останалитѣ учени. Въ последно време, обаче, и това мнение се подлага на нови критики и съвременнитѣ астрономи започнаха да се отнасятъ и къмъ него недовѣрливо. Заедно съ това, обаче, се измѣня и разрешаването на въпроса за нашето положение въ вселената и за движенията, които ставатъ въ нея.

Не отдавна астрономътъ Истомъ представи една хипотеза, споредъ която Млѣчниятъ път има видъ на спирална звездна купчина. Центърътъ, около който се увива тая спирална звездна купчина, лежи въ съзвездieto Лебедъ, т. е. тамъ, кждето Млѣчниятъ път достига най-голѣма яркостъ и блѣсъкъ. Нашето слънце се намира вътре въ спиралата, но далече отъ центъра, така че завивкитѣ на спиралата отиватъ около, въ дветѣ страни на нашата слънчева система.